

ГРОЗДАНА.

Не! сестрице, азъ отъ шесть мѣсяцы насамъ изгорихъ всичкитъ тѣзи нѣща; и молихъ баща си да даде менъ паритъ, които бы употрѣбилъ за такъва дреболий, та да си купѣ съ тѣхъ книги, и да заплатѣ за свекаквы видове учителкы.

ВЪЛКАНА.

Азъ не съмъ на вашѣтъ мысль. Азъ ако да бѣхъ была на своѣхъ главѣхъ, вмѣсто що щѣхъ да дамъ четиресетъ франгы на мѣсяца на моя учитель отъ Географѣхъ, щѣхъ да си купѣ найхубавитъ нѣща на свѣта; туй щеше да мя задоволява много повече, отколкото този человекъ, който мя смъртно обезпокоява. Вървай, че когато го видѣхъ, немогѣхъ да ся задържахъ за да ся непрозевамъ на секѣ минутѣ. Той мя наклѣвети за туй на майкѣ ми, която мя гълча, и туй мя направи да мразѣхъ отъ сега на тамъ и учителя и Географѣхъ.

ГРОЗДАНА.

А не обычате ли да четете исторіи?

ВЪЛКАНА.

Воистина не, сестро, но при сичко туй, трѣбва да четѣхъ, защото го тѣй иска баща ми, но когато порастнѣхъ, и когато щѣхъ могѣ вече да си правѣхъ сичко на своѣхъ главѣхъ, увѣрявамъ ви, че нема да четѣхъ никога.

ГРОЗДАНА.

Но тѣй, вый ще прѣкарате цѣлыйтъ си животъ въ лудость, и никога не ще бѣдете обичлива. Слу-